

ΤΖΟ ΝΕΣΜΠΟ - ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLERS

Πηγή: GALA

Σελ.: 22-27

Ημερομηνία έκδοσης: 06-10-2019

Επιφάνεια: 3947.75 cm²

Αρθρογράφος:

Κυκλοφορία: 0

Θέματα: ΒΙΒΛΙΑ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΖΟ ΝΕΣΜΠΟ

ΣΤΗΝ

ΚΑΛΥΜΝΟ

ΜΕ ΤΟΝ

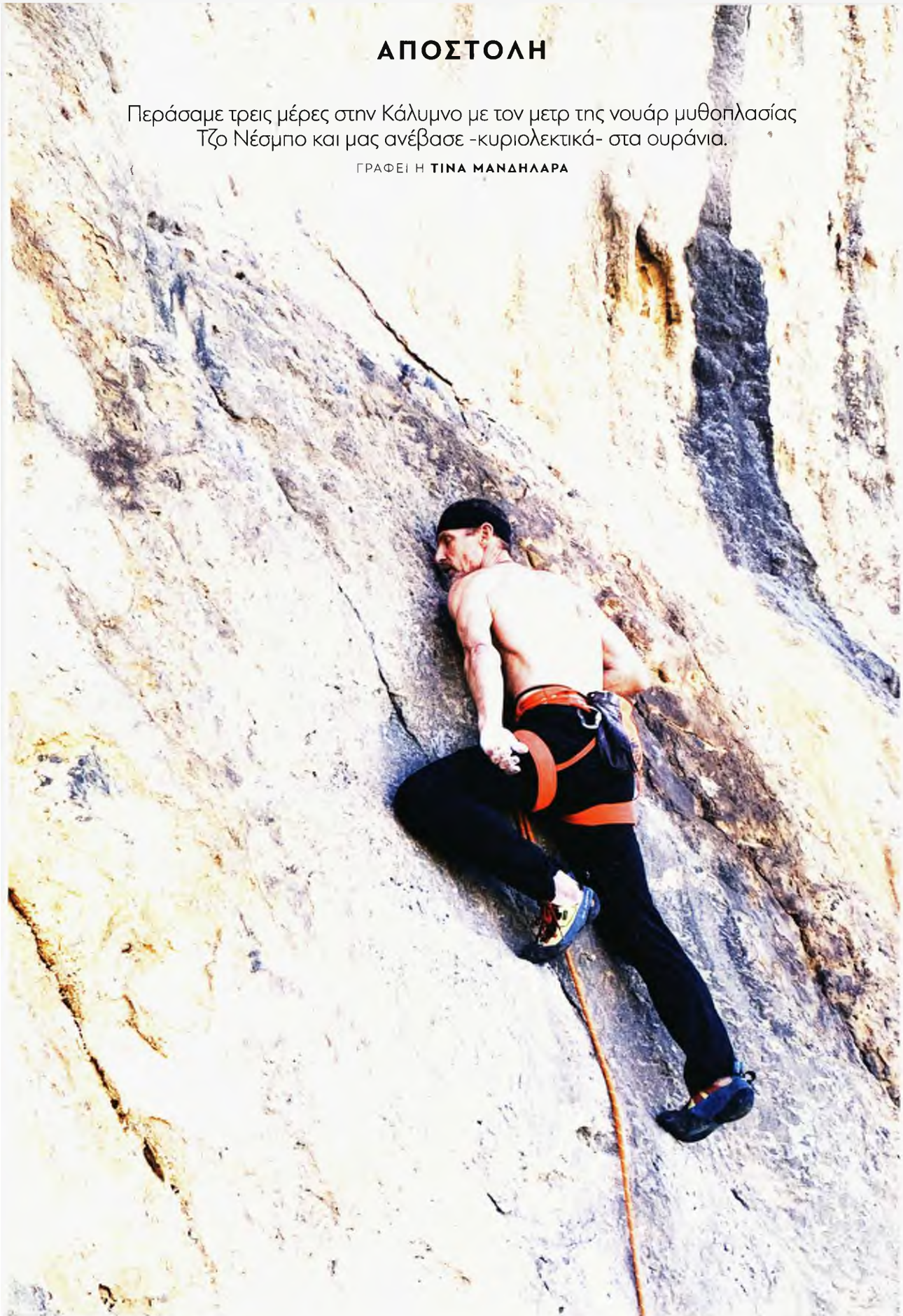
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΤΩΝ BEST SELLERS

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Περάσαμε τρεις μέρες στην Κάλυμνο με τον μετρ της νουάρ μυθοπλασίας Τζο Νέσμπο και μας ανέβασε -κυριολεκτικά- στα ουράνια.

ΓΡΑΦΕΙ Η ΤΙΝΑ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ

«Ωραίος τύπος», «κουλ», «σαν φίλος που ξέρεις χρόνια», «ακοιμπλεξάριος» είναι μόνο μερικοί από τους χαρακτηρισμούς που θα μπορούσαν να συνοδεύουν τον Νορβηγό **συγγραφέα** Τζο Νέσμπο. Νούμερο 1 σε πωλήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο, με τα αγτίτυπα του τελευταίου του μπεστ σέλερ «Μαχαίρι» -στην Ελλάδα τα **βιβλία** του κυκλοφορούν από τις **εκδόσεις** Μεταίχμιο- να ξεπερνούν τα 40 εκατομμύρια παγκοσμίως, έχει καταφέρει να έχει διάφορα κλειστά γκρουπ που ασχολούνται αποκλειστικά με εκείνον. Στην Ελλάδα υπάρχουν οι περίφημοι «Nesbomaniacs». Ήδη, έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο δύο **βιβλία** του -οι «Κυνηγοί Κεφαλών» και ο «Χιονάνθρωπος» με πρωταγωνιστή τον Μάικλ Φασμπέντερ- και έπεται συνέχεια. Ο ίδιος ομολογεί πως απολαμβάνει τη φήμη του καθώς ξεκουράζεται στην Κάλυμνο, όπου έχει αποφασίσει να στήσει και την επόμενη φανταστική ιστορία του.

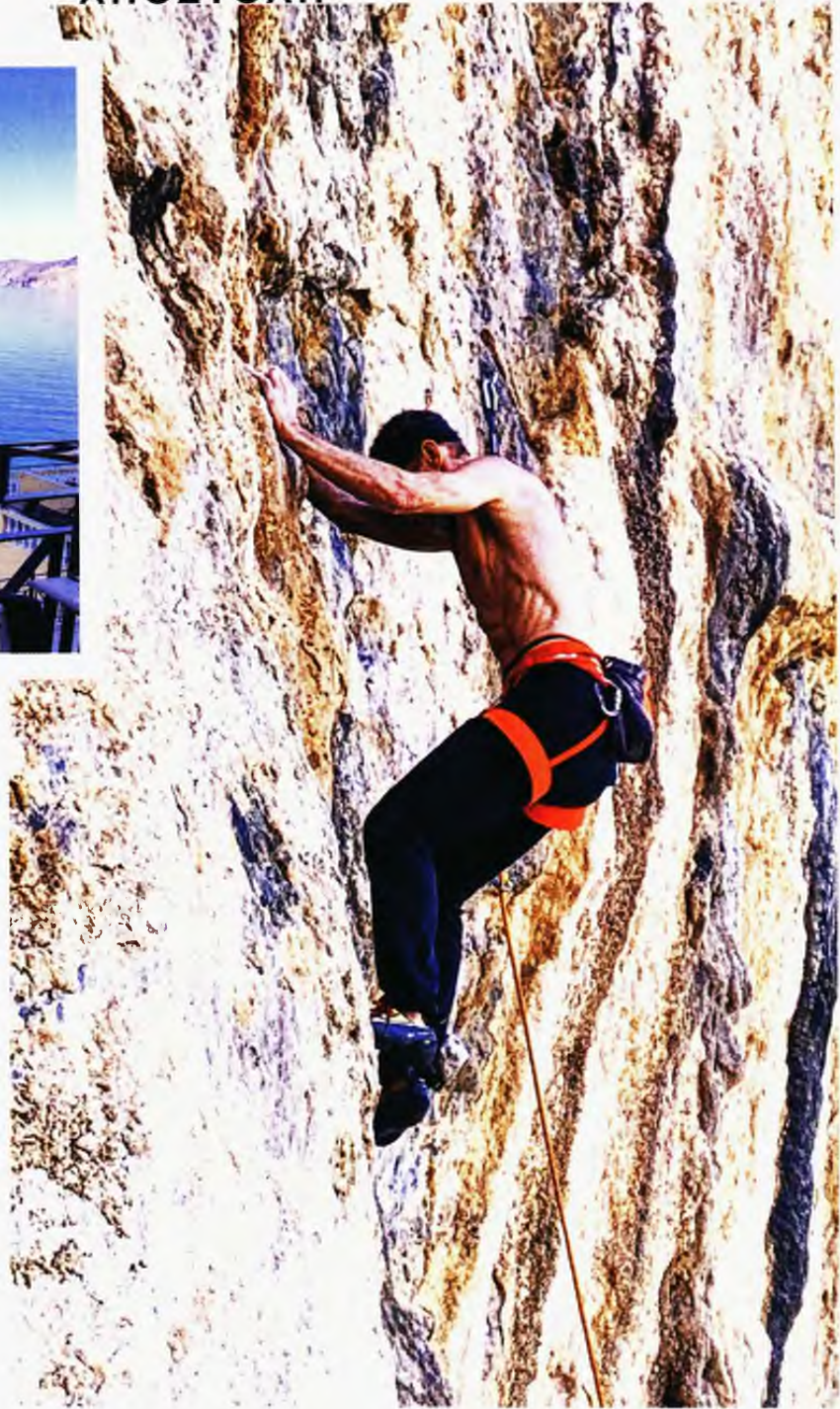
Το φθινοπωρινό ραντεβού μας ορίζεται στο νησί που τον εμπνέει και όπου έρχεται για αναρρίχηση. Εξοπλισμένος με ό,τι χρειάζεται, έρχεται να μας βρει για πρωινό στο καφέ με θέα την Τέλενδο, το αγαπημένο του νησάκι, όπου έχει γράψει πολλές σελίδες από διάφορες περιπέτειες του Χάρι Χόλε: «Ερχομαι οκτώ χρόνια τώρα στην Κάλυμνο, την οποία υπεραγαπώ. Απλώς δεν ήθελα μέχρι τώρα να γράψω κάτι για το νησί, εκτός από μια ιστορία που είχα σκαρφαλίσει για τον οδηγό αναρρίχησης του Άρνι Θεοδωρόπουλου, μια ιστορία που μου έδωσε την ιδέα για κάτι μεγαλύτερο που επεξεργάζομαι τώρα σε άλλη φόρμα. Και ο λόγος που δίσταζα να γράψω κάτι για το νησί είναι απλός: σκεφτόμουν ότι αν κάνω διάσημη την Κάλυμνο θα χάσω αυτό που έχω

βρει εδώ, ίδιο και αμετάλλακτο όσα χρόνια επισκέπτομαι το μέρος. Αν έχεις δει την “Παραλία” με τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο, ο οποίος νομίζει ότι βρίσκει τον παράδεισο που δεν αργεί να μετατραπεί σε κόλαση όταν τον ανακαλύπτουν όλοι, καταλαβαίνεις ακριβώς τι εννοώ. Κάπως έτσι». Τον Τζο στην Κάλυμνο τον ξέρουν, άλλωστε, με το μικρό του όνομα ακόμα και άνθρωποι που δεν γνωρίζουν ότι είναι διάσημος **συγγραφέας**, αφού ο ίδιος προτιμά να αυτοσυστήνεται με την ιδιότητα του τουρίστα-αναρριχητή. Ιστορίες από την Κάλυμνο προτιμά και ο ίδιος να αφηγείται, καθώς πίνει τον καφέ του στον «Γλάρο» ή απολαμβάνει το αγαπημένο του φιλέτο φρέσκο τουτόνι -προσέχει πάντα τη διαίτά του- στο «Αιγαιοπελαγίτικο».

Φορώντας τα αεροδυναμικά γυαλιά του, μια κορδέλα για τον ιδρώτα -ένας νευρώδης Ινδιδάνος του αλпинισμού- και με έναν τεράστιο σάκο στην πλάτη μάς δίνει οδηγίες για το πώς θα βρούμε το διάσημο μονοπάτι «Οδύσσεια», που οδηγεί στα απόκρημνα βουνά στα οποία θα σκαρφαλώσει σε λίγο μαζί με την ομάδα του, τα μέλη της οποίας τον μύψαν στα μυστικά της αναρρίχησης και του νησιού. «Το καλύτερο μέρος αναρρίχησης στον κόσμο ή με άλλα λόγια ο παράδεισος για τους οπαδούς του αθλήματος είναι εδώ, αφού στα βουνά αυτά μπορούν να δοκιμάσουν την τύχη τους από τους πιο ερασιτέχνες μέχρι τους πιο επαγγελματίες. Μπορεί να δεις κορυφούς στον κόσμο όπως ο Αλεξ Μέγγος, αλλά και παιδιά τα οποία κάνουν τα πρώτα τους βήματα σε αυτούς τους κορυφαίους ποιότητες ασβεστολιθικούς βράχους», μας λέει ξεναγώντας μας κατά κάποιον τρόπο σε πράγματα που αγνοούμε.

Με 12 **βιβλία** ήδη στο ενεργητικό του και το πρόσφατο «Μαχαίρι» να πουλάει πάνω από 40 εκατομμύρια αντίτυπα σε ολόκληρο τον κόσμο, ο Τζο Νέσμπο είναι, ίσως, ο πιο πετυχημένος **συγγραφέας** στον κόσμο και **εξαιρετικά αγαπητός** στη χώρα μας Πάνω: Το πρωί με τον Νέσμπο σε καφετέρια της Κάλυμνου λίγο προτού ανεβεί στα βουνά, όπου τον ακολουθήσαμε από κοντά

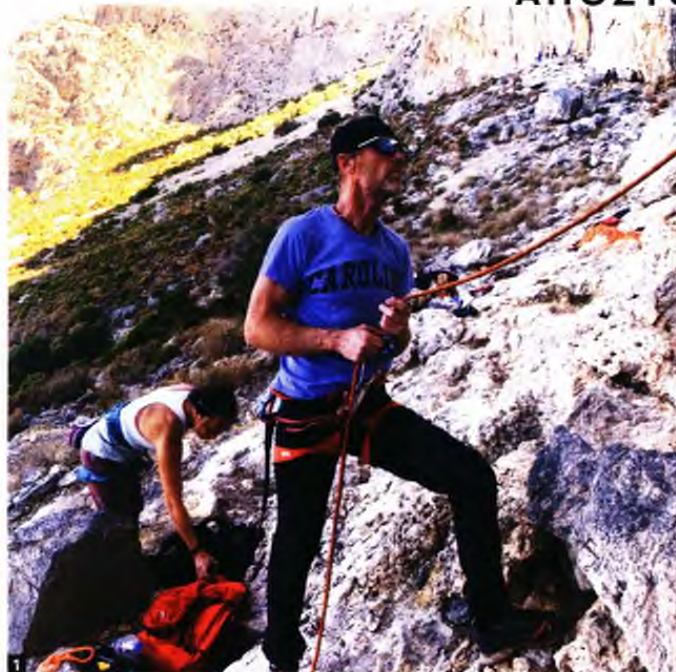
ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μιλάει με θαυμασμό για το νησί, τους ζεστούς κατοίκους του που τον έχουν πια χρίσει ντόπιο, τον «δεύτερο πατέρα μου» ή «νονό», όπως αποκαλεί χαριτωμένα τον κύριο Νίκο που έχει το ξενοδοχείο όπου διαμένει και έχει γίνει μόνιμος συνοδός του στα δείπνα και στους καφέδες. Αλλωστε, προς τιμήν του, δεν θέλει να μένει σε κάποια κλειστή έπαυλη, ούτε σε πολυτελές ξενοδοχείο, αλλά σε ένα ανθρώπινο μέρος, βγαλμένο, θαρρείς, από άλλες δεκαετίες όπως ο ίδιος. Δεν μπορώ να μην τον ρωτήσω αν είναι παλιομοδίτης, καθώς γράφει διαρκώς για τη δεκαετία του '70 - ένας αμετανόητος ροκάς που δοξάζει τους Ramones και τους Led Zepplin και δείχνει να απεχθάνεται τις νέες τάσεις και τους χίπστερ (παρά το εντελώς χίπστερικό μουσάκι του). «Στην πραγματικότητα δεν απεχθάνομαι τίποτα εκτός από τους ξερόλες», μου απαντά γελώντας. «Τους αναζητινές της καθαρότητας, της μιας και μοναδικής αλήθειας. Αυτούς που σου λένε την αλήθεια και τη γνωρίζουν. Αρκεί να ρίξεις μια ματιά στα κορυφαία εγχειρίδια των φυσικών επιστημόνων για να δεις ότι τίποτα δεν είναι επιστημονικά σίγουρο, ούτε καν εκεί δεν υπάρχει η βεβαιότητα. Μπορεί να υπάρχει η πιθανότητα, αλλά ποτέ δεν ξέρεις αν αυτό που προεβείεις ως σίγουρο ισχύει. Γι' αυτό και η μοναδική συμβουλή που έχω δώσει στην κόρη μου είναι να μην είναι ποτέ βέβαιη, αλλά να συνεχίζει να παρατηρεί. Να αμφισβητεί και να ψάχνει. Τις λέω ότι δεν είναι η μόνη που έχει γνώμη, αφού υπάρχουν άλλοι τόσοι με αντίστοιχες πεποιθήσεις και αντίστοιχα στέρη άποψη. Επομένως αυτό που πραγματικά δεν αντέχω είναι τους ανθρώπους -ειδικά τους συγγραφείς- που νομίζουν ότι ξέρουν καλύτερα και ξερνάνε σελίδες με τεράστιες αλήθειες». ➤➤

«Σκεφτόμουν ότι αν κάνω διάσημη την ΚΑΛΥΜΝΟ θα χάσω αυτό που έχω βρει εδώ, ίδιο και αμετάληκτο όσα χρόνια ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΑΙ το μέρος»

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ωστόσο, ο ήρωάς του, ο Χάρι Χόλε, φαίνεται, τις περισσότερες φορές, να είναι βέβαιος όχι για την αλήθειάμ αλλά γι' αυτό που του υπαγορεύει η διαίσθησή του. Τον ρωτάω αν εκείνος έχει αντίστοιχα έντονη διαίσθηση κι αν την ακολουθεί: «Καθόλου. Θέλω να την ακούω, αλλά δεν την εμπιστεύομαι, αφού μου έχει υποδείξει πολλές φορές λάθος κατεύθυνση και δρόμους. Αυτό που χρειάζεται στη ζωή δεν είναι διαίσθηση, αλλά εμπιστοσύνη, γιατί μόνο έτσι προχωράς μπροστά. Αυτή είναι που σου δίνει σταθερότητα, ενώ η διαίσθησή σου παρέχει απλώς μια ψυξίδα. Φυσικά, όταν η διαίσθησή σου βασίζεται σε εμπειριστατωμένη παρατήρηση, σε βοηθάει να αποκωδικοποιήσεις τα πράγματα χωρίς να τα αναλύσεις, προτού καν γίνουν κατανοητά».

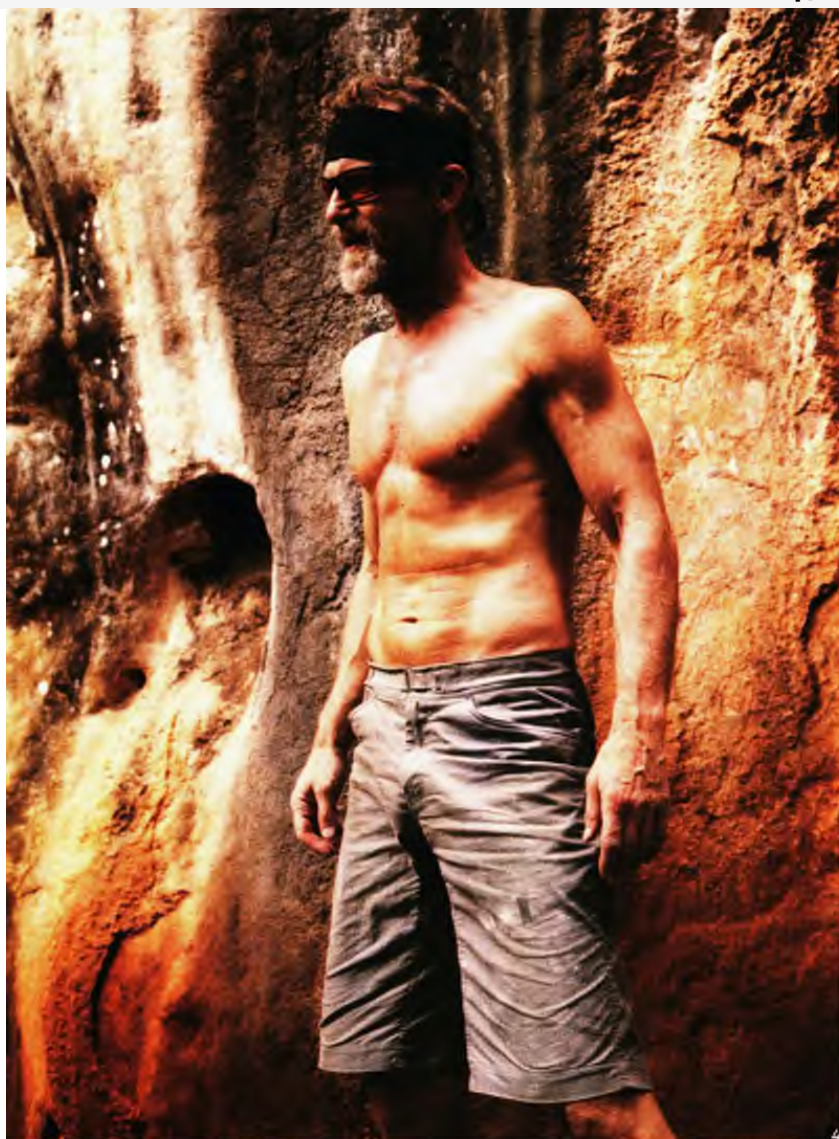
Κάπως έτσι συμβαίνει και με τον ήρωά του, που στο τελευταίο βιβλίο βρήκε τη μοναδική γυναίκα που πραγματικά αγάπησε, τη Ράκελ, νεκρή σε ένα λουτρό αίματος, με αποτέλεσμα να χάσει εντελώς τον έλεγχο. Εκείνος νιώθει ποτέ να χάνει τον έλεγχο και σε ποιες περιπτώσεις; «Η αλήθεια είναι ότι νιώθω πως έχω απόλυτα τον έλεγχο όταν είμαι μπροστά στον υπολογιστή μου γιατί εκεί νιώθω πραγματικά καλός, νιώθω πολύ κοντά σε αυτό που φαντάζομαι ως τελειότητα. Ξέρω τι θέλω, κρατάω τον κόσμο στα χέρια μου και δεν έχω όρια στο τι μπορώ να καταφέρω ως **συγγραφέας**. Το ίδιο ένιωθα και όταν έπαιζα μουσική, γιατί άκουγα αυτό ακριβώς που ήθελα να παίξω. Στα υπόλοιπα, όμως, νιώθω εντελώς εκτός ελέγχου ακριβώς γιατί είμαι ατελής. Μπορεί να μου αρέσουν τα σπορ, να είμαι φανατικός αναρριχητής, αλλά ξέρω πως δεν έχω το φυσικό ταλέντο που έχουν άλλοι. Οσο και να προσπαθώ. Δεν είμαι το ίδιο

1. Ανάπαυλα από την πολύωρη και επίμονη προσπάθεια
2. Αν πάντως, τον χαρακτηρίζει κάτι, εκτός από το πάθος του για τη γραφή, αυτό είναι ο αυτοσαρκασμός του
3. Το να βρίσκεται στην κορυφή του προκαλεί τρόμο και γοητεία, πληρότητα και ισχυρή αδρεναλίνη. Όπως ακριβώς νιώθουν οι πρωταγωνιστές του στα αστυνομικά που γράφει

καλός όπως όταν γράφω. Εκεί ξέρω, κλείνοντας το λάπτοπ, ότι είμαι ο καλύτερος -γαμώτο μου- συγγραφέας που υπάρχει στον κόσμο!».

Κι όμως, αυτό δεν το λέει με διάθεση αλαζονείας ή ναρκισσισμού, αλλά με το άχτι ενός παιδιού που εξακολουθεί να του αρέσει το παιχνίδι. Έτσι, μας παρασέρνει μαζί του πάνω στα βράχια της Καλύμνου γελώντας που είμαστε πολύ χειρότεροι ερασιτέχνες απ' ό,τι φανταζόταν. Ενώ μου έχουν κοπεί τα πόδια καθώς σκαρφαλώνω σε βράχους αντικρίζοντας από κάτω το κενό και προσπαθώντας να νικήσω τη δική μου υψοφοβία, εκείνος επιμένει ότι μου έχει βρει το φάρμακο. «Και εγώ έτσι ξεκίνησα να κάνω αναρρίχηση: για να νικήσω τη φοβία μου για τα ύψη, όπως ξεκίνησα να γράφω αστυνομικά επειδή φοβόμουν όσο τίποτα το σκοτάδι», μου λέει, υποσχόμενος ότι θα με ανταμείψει με μια ωραία επίσκεψη στο εστιατόριο όταν κατεβούμε. «Σκέψου το ωραίο δείπνο που θα φάμε όταν κατεβούμε», προσθέτει, και με τη λέξη «δείπνο» εννοεί, φυσικά, ως Νορβηγός το γεύμα στις 6.30 το απόγευμα. Σε αυτό, ίσως, οφείλει και το ότι είναι σε ανε-

4. Το σώμα του μοιάζει με του Ιγκι Ποπ- σαν αυτό που περιγράφει για κάποιον υποψήφιο δολοφόνο στο «Μακαίρι» 5. Το μονοπάτι «Οδυσσέας-Ιλιάδα» που οδηγεί στον βράχο όπου ανεβαίνει ο Νέσμπο και είναι αυτό που προτιμά: ένας λόγος είναι και το όνομα

λύμνου. Ξέροντας πως η ζωή είναι μικρή, απολαμβάνει κάθε της στιγμή χωρίς να έχει παραπάνω φιλοδοξίες ή όνειρα πέρα από το να γράφει.

Πριν από λίγα χρόνια, καβάλα σε ένα κίτρινο σκούτερ, ανάμεσα σε δυο κασιόκια και με τον ήλιο να πέφτει ειρωνικά στο πρόσωπό του θα μάθαινε πως ο αδελφός του είχε ελάχιστο χρόνο ζωής: «Τον επόμενο χρόνο δεν ξέρω αν θα μπορώ να παίζω στο συγκρότημα», ακουγόταν η φωνή του αδελφού του στην άλλη άκρη της γραμμής, ο οποίος τελικά έφυγε πρόωρα από τη ζωή. Από τότε τα πράγματα δεν έχουν την ίδια βαρύτητα για τον Τζο Νέσμπο και οι λέξεις δεν μοιάζουν πια με τα ψηλά βράχια που στολίζουν τον ουρανό της Καλύμνου. Ξέρει πως κάθε πρωί που ξυπνά είναι κέρδος: «Αν σκεφτείς, αυτός είναι και ο λόγος που ο Χάρι προτιμά να πίνει -και μάλιστα τόσο πολύ. Γιατί το μεθύσι είναι ένα είδος αυτοκτονίας. Και όταν ξυπνάει το επόμενο πρωί από μια άγρια βραδιά ανεξέλεγκτου πώματος, ξέρει ότι έχει κερδίσει, κατά κάποιον τρόπο, μια άλλη ζωή. Είναι σαν να ξαναγεννιέται», εξηγεί, προτιμώντας ο ίδιος να πει άλλη μια γουλιά από το ανθρακούχο νερό του. Αυτή είναι η ειρωνεία σε αυτή τη ζωή: πως ακόμα και οι χάρτινοι ήρωες διαψεύδουν τους δημιουργούς τους θυμίζοντάς τους τα θνητά τους όρια. Ο ίδιος ομολογεί πως ο μόνος τρόπος να το καταλάβει είναι στην κορυφή ενός βράχου, εκεί όπου ο άνθρωπος αντικρίζει την αιωνιότητα ♦

«**ΕΚΚΙΝΗΣΑ** να γράφω αστυνομικά επειδή **ΦΟΒΟΜΟΥΝ** όσο τίποια το σκοτάδι»

λέπτη φόρμα έχοντας το κορμί του Ιγκι Ποπ, μια μεταφορά που χρησιμοποιεί στο τελευταίο του βιβλίο για να περιγράψει κάποιον υποψήφιο δολοφόνο. Επιμένω βεβαίως ότι για εμάς τους Έλληνες 6.30 είναι η ώρα του κολατσιού και ότι τρώμε μετά τις εννιά. «Και πώς κοιμάστε;» αναρωτιέται. Του απαντώ πως τα κάνουμε όλα πολύ ως γνήσια μεσογειακά, βουλιμικά, αδηφάγα πλάσματα. Γι' αυτό παραδέχεται πως μας γουστάρει εμάς τους Ελ-

λνες, γιατί είμαστε αυθόρμητοι και δεν φοβόμαστε να τα κάνουμε όλα πολύ. Το ίδιο κάνει και εκείνος, όμως, εξωθώντας πολλές φορές τον εαυτό του έξω από τα όριά του, όπως όταν συνειδητοποίησε ότι θέλει να γίνει **συγγραφέας** και έγραψε το πρώτο του **βιβλίο**, τη «Νυχτερίδα», σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου στην Αυστραλία τρώγοντας πίτσα πολλών ημερών και πίνοντας αμέτρητα λίτρα καφέ, χωρίς -εννοείται- καθόλου ύπνο. Είχε ήδη παρατήσει μια επιτυχημένη καριέρα ως κριματιστής και αμέτρητες φαν ως ροκ σταρ σε τοπικό συγκρότημα.

Όπως ομολογεί, όμως, η επιτυχία δεν είναι ποτέ ακριβώς αυτή που φαντάζεσαι και γι' αυτό, όπως λέει και ο αγαπημένος του **συγγραφέας** Μπουκόφσκι, δεν πρόκειται ποτέ να γίνεις καλός **συγγραφέας** αν γράφεις για τη δόξα και για το χρήμα. Για τον ίδιο αυτό που μετράει είναι να έχει ακριβώς όσα χρειάζεται και νιώθει ευλογημένος που ζει από τα **βιβλία** του και μπορεί τα πρωινά, πριν από την ανάβαση, να βουτάει στα δροσερά νερά της Κα-